

50. fejezet: Mily álmok jöhetnek még

Harry nem tudta, mire számítsa, amikor Perselus felajánlotta, hogy megtanítja a kard használatára. Izgatta a lehetőség; a gondolat, hogy megtanulhatja a vívás művészetét, griffendéles lényének egy alapvetően fontos részét vonzotta, amit képtelen volt elnyomni. De a leckék több okból is izgalmasak voltak.

Nem volt benne biztos, miért ajánlotta fel Perselus, hogy tanítani fogja, hiszen nem volt rá jellemző, hogy ilyesmiért feladja a szabadidejét. Ugyanakkor azt sem tudta volna megmagyarázni, miért jelent neki ilyen sokat, hogy a házastársa hajlandó rááldozni valamennyit az idejéből. Az pedig minden elképzelését felülmúlta, hogy milyen türelmesen foglalkozott vele, és mennyi bátorítást kapott tőle. Csendes biztatása olyan melegséggel töltötte el, amire nem talált magyarázatot.

Egész életében nagyon igyekezett, hogy kivívja Dursleyék elismerését. Keményen dolgozott az iskolában, hogy jó jegyeket hozzon haza, reménykedve, hogy nagynénje és nagybátyja mégiscsak megnézik majd a bizonyítványát, és valamiféle büszkeséget mutatnak az eredményei láttán. De soha nem sikerült megörvendeztetnie őket, ráadásul bármilyen általa elért sikert utálattal, sőt nyílt ellenségeskedéssel fogadtak. Dursleyék számára a teljesítménye bizarrságának eredménye volt, amit mindenképpen el kellett nyomni. A végén már nem is érdekelte a véleményük.

Vagy legalábbis úgy gondolta, hogy már nem érdekli. Perselus dicsérete azonban egy olyan mélyen gyökerező fájdalmat csillapított benne, amiről nem is tudta, hogy létezik. Sem a vívóleckék által igényelt tetemes idő, sem az utána következő fájó izomláz nem fogja tőlük eltántorítani, míg maga a bájitalmester azt nem mondja neki, hogy nem akarja tovább folytatni az oktatását.

Kardforgatást tanulni azonban többet jelentett egyszerű edzésnél, és furcsa bűnös gyönyör égett Harry testében, ha erre a másik oldalra gondolt. Első alkalommal, amikor Perselus átkarolta és megérintette, nem tudta, mit gondoljon. Csak néhány pillanatig tartott, míg rájött, hogy ennek így kell működnie: a férfinak irányítania kell a mozdulatait ahhoz, hogy rendesen megtanulhassa a gyakorlatokat. De az állandó érintések, a kezek a bőrén, Perselus erős testének nyomása az övé, amikor közel húzódott hozzá – egek, ezek mind-mind összezavarták az érzékeit. Több mint négy hónapja volt egy férfi házastársa, mellette aludt, és az utóbbi időben elég intenzív álmai voltak egy arc nélküli idegennel, de csak most kezdett el azon gondolkodni, hogy talán a férfiakhoz vonzódik.

Hermione azt mondaná, hogy fogalma sincs semmiről, vagy egyszerűen csak lassú, és ostoba. De Harry szándékosan kerülte ezeket a gondolatokat – még azok után a kínos beszélgetések után is, amelyeket különböző emberekkel folytatott, akik szükségét érezték, hogy felvilágosítsák. Még mindig emlékezett az éles, bizsergető szerelemre, amit Cho Chang iránt érzett negyedéves korában, és többször is megnézte Ginny Weasleyt, hogy megcsodálja az alakját és az arcát. Bár nem kedvelte Sinistrát, nem tagadta a fizikai vonzerejét. Ezen túl soha nem gondolt bele

mélyebben abba, milyen irányba vinnék a vágyai, de biztos volt benne, hogy magától soha nem kezdett volna érdeklődni a férfiak iránt.

Igaz, vonzódott Julius Pitonhoz, de hozzá ki ne vonzódott volna? Az olyan rosszul sült el, hogy alig vehette számításba. Aztán ott volt az álom – még mindig szégyenkezve elpirult, ha eszébe jutott. Az első erotikus álma, amire emlékezett, egy férfialakkal volt kapcsolatos – egy magas, erős, jó felépítésű férfival, ha hinni lehetett az izmoknak. De ez csak egy álom volt, ami könnyen elhessegethetett.

Azonban azt az érzést, amit Perselus érintése váltott ki belőle, nem lehetett olyan könnyen figyelmen kívül hagyni. A forróságot, ami fellángolt a testében, ahogyan a szíve megugrott, és dörömbölt a mellkasában, semmivel sem tudta megmagyarázni. Nem értette, miért volt olyan jó érzés egy másik test melege az övé. Miért bűvölte el hirtelen annyira a Perselus bőréből áradó fűszerillat, vagy az arcát keretező sötét haj esése? Miért ugrott egyet a szíve a mellkasában, amikor a normál esetben kegyetlen száj lágy mosolyra görbült?

Az érzés esetlenné, zavarttá, nyugtalanná tette. És mégis elsőpró mohósággal várta a vívóleckéket. Nem tudta, mit kezdjen a benne dübörgő érzésekkel, de nem akarta őket elfeledni sem.

A következő hét során kialakult a szokásos napirendjük. Harrynek vagy kviddicsedzése, vagy vívóleckéi voltak vacsora előtt, aztán esténként, mikor befejezte a házi feladatait, Mardekár könyveinek a fordításán dolgozott, míg Perselus a laboratóriumában Remus bájitalával foglalkozott. Írt Siriusnak, elmondott neki mindent, ami történt, és biztosította, hogy Remus egyelőre biztonságban van. Az újságírók még mindig nyüzsögtek Roxmortsban, és attól félt, Sirius kockáztatná a lelepleződést, csak hogy a saját szemével láthassa Remust. Igyekezett rávenni, hogy maradjon távol, és megkérte Dumbledore-t is, írjon neki, és kérje ugyanerre keresztapját. Mégis aggódott amiatt, hogy Sirius valami butaságot követ el.

Miközben Mardekár könyvein dolgozott, felfigyelt arra, hogy ő és Perselus felvettek még egy szokást. Épp elmélyedt az olvasásban, a kis bőrkötéses könyv furcsa szavaira összpontosítva, mikor észrevette, hogy figyelik. Felnézett a kandalló előtti fotelból, ahol dolgozni szokott, és meglátta a férfit, amint lezseren a laboratórium ajtajának támaszkodik, sötét szemeit feszülten rá függesztve. Harry elpirult a pillantása alatt. Ez is mindennapossá vált közöttük. Néha azon kapta a bájitalmestert, hogy őt bámulja, olyan intenzív és szemlélődő arckifejezéssel, amitől mindig elpirult zavarában. Esténként, mikor Perselus a bájitalán dolgozott, és várnia kellett, hogy valami megfőjön, vagy lehűljön, gyakran ácsorgott a laboratórium ajtajában, Harryt nézve, amint elmélyülten dolgozik.

- Valami gond van, Perselus? – kérdezte, mikor a férfi tovább bámult rá.

Szavai halvány mosolyt csaltak a férfi arcára.

- Angolul, kérlek – mondta lágyan.

- Tessék? – kérdezte a fiú zavarodottan. Halványan sziszegő hangot hallott.

Perselus ajkán most még hangsúlyosabbá vált a mosoly.

- Nem is veszed észre, hogy csinálod, igaz? – kérdezte.

Harrynek fogalma sem volt, miről beszél. Idegesen beletúrt a hajába. Néha megbánta, hogy meggyógyították a szemét: soha nem volt képes ilyen tisztán látni valakinek a szemében a fény csillogását.

- Mit csinállok, Perselus? – kérdezte. – Miről beszélsz?

- Harry – Perselus szemei fényesen csillogtak. – Párszaszóul beszélsz. Nem értelek.

Harry meglepődve nézett le a könyvre, amit fordított. Néha nehéz volt tudatosítania magában, hogy ez párszanyelv; ugyanúgy nézett ki számára, mint az angol, ugyanúgy hangzott, mint az angol. A képesség, hogy a két nyelv között váltson, halvány és meghatározhatatlan volt. Megpróbált feszülten a szavakra összpontosítani, amiket a szájával megformált. Kényszerítette magát, hogy minden szó kiejtésére erősen koncentráljon.

- Most már jobb? – kérdezte.

Perselus bólintott.

- Sokkal. Tényleg ilyen nehéz észrevenned a különbséget?

Harry bólintott.

- Számomra angolnak hangzik. Angolnak látszik az oldalon – felemelte a papírt, amire a fordítását írta. – Angolul írok, igaz? – Mikor az első könyvet fordította, folyton meg kellett állnia, hogy újraírja az oldalakat, mert azon kapta magát, hogy simán lemásolja őket párszanyelven.

Perselus átsietett a szobán, elvette tőle a papírt, és tanulmányozni kezdte a macskakaparását. Egy mugli ceruzát használt az írásra, hogy ki tudja javítani közben, de a betűi szilárdak és tiszták voltak.

- Igen – biztosította. – Arról szól, hogy hogyan gyorsítsuk fel a mágiát a tetszhalál állapotában – olvasta hangosan. – Azt hittem, ez egy tanulmány a Fehér Mágiáról, de ez inkább nekromanciának tűnik. – Perselus rosszalóan nézett a Harry előtti könyvre.

- Fehér Mágia – biztosította Harry gyorsan. Többször is átolvasta ezt a fejezetet, mielőtt hozzálátott lefordítani. – Nem azt jelenti, hogy valakit felébresztünk a halálból – amennyire én értem, az Élő Halál Eszenciájáról szól, bár nem így hívja. Egy az ókori Egyiptomból származó gyógyító bájitalról beszél, amit Alvó Halálnak nevez. Ez a fejezet arról szól, hogyan lehet valakit felébresztetni, aki ebben az állapotban van.

- Az Élő Halál Eszenciája már több ezer éve létezik – ismerte be a mardekárosok vezetője. – De sötét bájjalnak tekintették, mert nem volt ellenszere. Azok, akiket megmérgezték vele, örökre elaludtak. Az ellenszérumot 1475-ben fedezte fel egy bájjalmester, akit Marakának hívtak. Azt mondd, hogy Mardekár már korábban is ismerte az ellenszérumát?

Harry megrázta a fejét.

- Nem ellenszérum, egy bűbáj – magyarázta. – Mardekár szerint lehetséges varázslatot használni, hogy felgyorsítsuk valakiben az életet, és felébresszük ebből az állapotból. Vagy egy bizarr erőcsoportosulás kell hozzá, vagy egy kivételes erejű varázsló, aki jó időben van jó helyen, hogy elvégezze a bűbajt – Harry rávigyorgott, hirtelen csintalannak érezte magát. – Azt hiszem, innen ered Hófehérke legendája.

Perselus áthatóan nézett rá, és elismerően bólintott egyet a saját családtörténetének kifigurázására.

- Ha azt akarod mondani, hogy Sirius Black fel tudja ébreszteni Remus Lupint az igaz szerelem csókjával, rosszul leszek.

Harry felnevetett a gondolatra.

- Nem – értett egyet. – Ahogy mondtam, az erőcsoportosulás nagyon valószínűtlen. Ez a fejezet inkább arról beszél, hogyan érezd meg a mágiát – hogyan lehet megérezni egy másik varázsló mágiáját a bőre alatt, vagy a körülötte levő levegőben. Mint néha Dumbledore-ral. Tudod, amikor néha dühös lesz, érzed a mágiáját, ahogy körülötte vibrál a levegőben. Észrevetted már?

Perselus arcán megfeszíthetetlen kifejezés futott át erre, miközben Harryre nézett.

- Igen – értett végül egyet. – Azt hiszem, egyszer vagy kétszer észrevettem már ilyesmit – visszaadta a papírt a fiúnak, hogy folytathassa a munkát, majd elindult a laboratóriumába.

- Zavar? – kérdezte Harry, mielőtt eltűnt volna az ajtó mögött. A férfi megállt, és kérdőn pillantott vissza. – Mikor párszázóul beszéllek, zavar?

Az osztálytársai másodévből tartani kezdték tőle a képessége miatt.

Furcsa mosoly jelent meg Perselus ajkán, és a szeme megcsillant a tűz fényében.

- Nem – nevetett lágyan, s úgy tűnt, valami szórakoztatja. – Cseppet sem, sőt, egészen tetszik.

Érezte, hogy valami okból kifolyólag előnti a vér az arcát erre a kijelentésre. Hálás volt, mikor a bájjalmester visszatért a laborba, és egyedül hagyta őt a könyvével.

Még dolgozott egy ideig, de elálmosodott a kandalló tűzének melegében. Mikor már harmadszor vagy negyedszer kapta magát ásításon, úgy döntött, ledől egy kicsit a kanapéra, mivel még túl korán lett volna a lefekvéshez, és szeretne volna folytatni a munkát. Csak egy percnyi pihenésre

vágyott, de a szoba képe teljesen elhalványult, ahogy a nap fáradtsága úrrá lett rajta, és álomba merült.

Szárnysuhogásra figyelt fel, és meglepetten fordult meg, mikor egy fekete holló szállt le a vállára. Egy hegytetőn állt, ahonnan egy égő város látványa tárult elé, és egy második holló repült át az esti égen a feje fölött. A vállán ülő madár a fülébe suttogott, arra ösztönözve Harryt, hogy sétáljon le a hegyről, és lépjen be a város romjai közé. Ijedten, de megtette, bár egyáltalán nem volt biztos benne, hogy látni akarja.

Furcsán tudatosult benne, hogy a földön csillogó vonalakat lát, amelyek minden irányba szétfutottak, majd eltűntek a messzi távolban, mintha végtelenek lennének. Mint egy nagy pókháló, ami betakarja a földet; pulzáltak az élettől, és őt megnyugtatta a jelenlétük, mert a város felől nem érzett életjelet.

Nem ismerte fel a várost – lehet, hogy London, gondolta. Méretre elég nagy volt hozzá, de mivel Dursleyék soha nem vitték el sehova, az Angliába érkező turisták, akik megálltak, hogy megnézzék a Big Ben-t, valószínűleg többet láttak a városból, mint ő valaha is, és nem volt biztos benne, hogy bármiről is felismerné. A város égett, a horizonton tűz csillogott, és fekete füstöt eresztett a levegőbe.

Rémület töltötte el, miközben megközelítette a külvárost, és elindult egy mugli utcán. Mozgásnak nyoma sem volt – semmi verekedés, vagy kiáltozás, senki nem próbálta meg eloltani a tüzeket. Ahogy közelebb ért, rájött, miért. Amerre csak látott, mindenütt testek hevertek - férfiak, nők és gyerekek feküdtek holtan az utcákon, holtan a zsúfolt utakon mozdulatlanul álló autókban, holtan a házak végtelen sorában. Egy Necropolisban volt, a holtak városában. Valami borzasztónak kellett itt történnie, valami nagy gonoszságnak, amit Harry nem tudott megakadályozni. A iszonyata elsöprő volt, s remegni kezdett, miközben ott állt a csillogó pókhálón, ami úgy tűnt, kigúnyolja őt élettől pulzáló ragyogásával. Vajon van egy pók – gondolkodott el rajta –, mindennek a közepén, vagy ő a pók, akit körbevesz a halál?

Aztán mozgásra lett figyelmes. Sötét árnyak váltak el a földtől, és felé húzódtak. Csillogó szemű lények, állandóan változó, átrendeződő arcokkal, egyik pillanatban hüllő, a másikon rovarszerű vonásokat mutatva. De leginkább csak sötétek voltak, árnyak, amelyek megragadták a végtagjait, és magukkal hurcolták, el az égő várostól. Az érintésük tiszta gonoszság volt, lehűtötték a húsát, megfagyasztották vérének az ereiben, miközben küzdött, hogy megszabaduljon tőlük.

Visszavitték a hegyre, távol a haláltól és a tüztől, ahol a lenyugvó nap halványuló fényében egy öreg tölgyfa csomós ágaihoz kötözték a testét. Kötelek vágtak a húsába, a fa durva kérge belevájta a bőrébe. Mikor végül ott lógott, mozgásra képtelenül, visszahúzódtak, és felnevettek. Hangjuk megrázta a földet.

- Most már a miénk – mondták neki. – Egyetlen főnix sem támad fel a hamvaiból – aztán elmentek, eltűntek a föld árnyaiban, miközben a nap a sötétségbe süllyedt.

Harry egyedül lógott a fán, miközben lenézett az égő holtak városára. Érezte, hogy az élet elfolyik a testéből, szomjúság és éhség rágja a belsejét. Vér folyt láthatatlan sebeiből, és érezte, hogy valami meleg hullik a szeméből. A hollók visszatértek, és a fülébe suttoztak, miközben letelepedtek fájának csomós ágaira, és miközben Harry hallgatta őket, kinyitotta a száját, és felordított.

Perselus több üstöt is felállított a laborban, mindegyik a Farkaskór elleni főzet különböző összetevőit tartalmazta. Óvatosan kellett részekre bontania a folyamatot, hogy megbizonyosodjon róla, minden lépés biztonságos. Az esély a Farkaskór gyógymódjára megérte a nagy kockázatot, de semmiképp nem akarta megkockáztatni, hogy megölje Remus Lupint. Ha másért nem is, Harry miatt biztos akart lenni abban, hogy a bájital nem okoz végzetes károsodást.

Ahogy az már szokásává vált, Harry a nappaliban ült a tűz előtt, és a fordításával foglalatzkodott, míg Perselus a laborban dolgozott. Normális esetben becsukta volna az ajtót maga után, kizárva minden zavaró tényezőt, de rájött, hogy most már nem tudja ezt megtenni. Nem akarta kizárni Harryt. A fiú nem tudta, hogy miközben a fordításon dolgozik, magában párszasszóul beszél, hangosan felolvasva a szöveget, miközben megfejtje a szavakat. A csendes, csábító sziszegés valami tagadhatatlanul kellemes érzést keltett Perselus testében. Még egy bűnös gyönyörűség, amit megenged magának, döbrent rá, de nem volt képes lemondani róla.

Mikor Harry korábban megkérdezte, hogy érezte-e valaha a mágiát a levegőben Dumbledore körül, majdnem hangosan felnevetett. A fiúnak fogalma sem volt semmiről. Nem volt tudatában, hogy a korral a saját mágiája is egyre észrevehetőbbé válik? Perselus kezdett rabja lenni az érzésnek, hogy megérinthesse azt a mágiát Harry bőre alatt a kardleckeik közben. Éjszaka volt a legrosszabb, mikor Harry mellette aludt az ágyban, és alig tudta türtőztetni magát, hogy ne vonja a karjai közé. Úgy tűnt, a fiatalember pozitívan válaszol az érintésére; de eddig nem tett semmit, amivel azt jelezte volna Perselusnak, hogy többet szeretne tőle.

Egyre többször kapta magát azon, hogy reggel, öltözés közben a saját vonásait tanulmányozza a fürdőszobai tükörben, és próbál valami vonzót találni az arcában, ami elnyerhetné egy fiatal griffendéles tetszését. Harry vonzónak találta Juliust, de a bőrszínüktől eltekintve Perselus nem hasonlított a testvéréhez. Még a volt szeretői is bevallották neki, hogy a hangja a legvonzóbb tulajdonsága, az arcáról soha senki nem zengett himnuszokat.

Irigyen gondolt a büszke pillantásra Charlie Weasley arcán, mikor reggelente lejött reggelizni a Nagyterembe, és az önelégült mosolyra Draco szemében minden alkalommal, mikor a vöröshajú férfira pillantott. És azokra az ellenszenves, tizenégy éves hugarbugosokra gondolt, akik

elképzelhetetlen dolgokat tettek egymással a Szükség Szobájában – hugrabugosok, Merlin szerelmére!

Legalább – gondolta magában – Sirius Blacknek sem jut több szex, mint neki. Aztán eszébe jutott valami, és összehúzta szemöldökét. Black Winter Lands-en volt, körülvéve hálás, házasságra érett fiatal boszorkányokkal és varázslókkal, akik nyilván szívesen kimutatták volna elismerésüket. És a farkas féltékenysége nélkül, miért ne élvezhette volna a helyzetet, és miért ne fordíthatta volna a maga javára? Az orra alatt morgott idegességében – griffendélek! Utálta mindegyiket.

Levette az üstöket a tűzről, félretette őket, hogy lehűljenek, miközben felállította a varázsló mikroszkópot, hogy tesztelni tudja mindegyik reakciót, és összehasonlíthassa Mardekár jegyzeteivel. A másik szobából jövő ordítás hangjára szíve gyomrában landolt, előhúzta pálcáját, és mindent hátrahagyva Harryhez rohant.

Gyorsan körbepillantott a nappaliban, de miután ráébredt, hogy semmi veszély nem fenyeget, minden figyelmét Harryre összpontosította. A fiú elaludt, könyvei és ceruzája leestek öléből, az Álomtalan Álom Elixír nélkül valami rémálom kínozza, ordított, hogy elszabaduljon a sötét vízióktól. Mikor mellé ért, Perselus megfogta a vállát, és erőteljesen megrázta.

- Harry! – kiáltotta, remélve, hogy hangja kirángatja Harryt a vízióból. – Ébredj fel!

A fiatalember ijedten riadt fel, szemei kinyíltak. Egy pillantás azokba a félelemmel teli zöld smaragdokba mindent elmondott, amit tudnia kellett. Úgy vont a karjába a fiút, ahogy Blacktől látta azon az éjjelen, mikor a könyvtárban rátalált, és ahogy akkor tette, mikor Winter Lands-ben felriadt az éjszaka közepén. Harry megragadta őt, és arcát Perselus mellkasának nyomta. Nem sírt. Kiabált. Mintha dühöt és félelmet próbálna leküzdeni. A férfi, mivel nem tudta, mi mást tehetne, csak szorosan fogta, simogatta a hátát, miközben megpróbált nyugtató szavakat mormolni. Az ő szíve is gyorsan vert, ijedten attól, amit a fiú láthatott. Kétsége sem volt afelől, hogy látomások kísértik, nem egyszerű álmok. Albus reakciója a hollókkal való történetre alátámasztotta mindezeket.

Harry végül megnyugodott, abbahagyta a kiabálást, de nem engedte el Perselust. Inkább csak egyszerűen úgy fordította a fejét, hogy a füle a tanár mellkasának nyomódjon, így hallgatva a szívverését. Majdnem katatón volt, hasonlóan ahhoz az éjszakához, amikor Black karjaiban lelt vigaszra, és Perselus nem akarta megzavarni, még azért sem, hogy megtudja, mit látott.

Felemelte a pálcáját, és megidézett egy házimanót. Mint mindig, Dobby válaszolt a hívásra; mióta elvette Harryt, Dobby csak nekik szolgált, úgy látszott, senkinek nem akarja átadni ezt a kiváltságot. A kis manó aggodalmában a kezeit tördelte, amikor meglátta, milyen állapotban van Harry.

- Harrynek volt egy rossz álma – mondta a manónak. – Menj, kérd meg Dumbledore-t, hogy jöjjön le ide.

A kis manó bólintott, aztán egy pillanattal később eltűnt. Harry nem adta jelét, hogy egyáltalán hallotta volna a férfi szavait. Megelégedett azzal, hogy csak ott feküdjön, fejével Perselus mellkasán, szemei a semmibe meredtek. A Mardekár házvezetője lassan végigszántott kezével a fiú haján. Rágta az aggodalom; katasztrofális volt a vigasztalásban, nem volt tapasztalata benne. De senki más nem volt itt, hogy vigaszt nyújtson a fiatalembernek.

Egy pillanattal később Dobby visszatért, és egy tálca párolgó, forró csokoládét hozott, meg egy tucát különféle kekszet.

- A csokoládé jó – mondta a házi manó a bájitalmesternek, miközben letette a tálcat a kis dohányzóasztalra a kanapé előtt. – A csokoládé segít. Dumbledore jön.

- Köszönöm – bólintott a professzor. Azt várta, hogy a manó eltűnik, de meglepetésére Dobby kinyúlt, és oly gyengéden simogatta meg Harry vállát, mintha egy ijedt kismacskát cirógatna óvatosan.

- Szegény Harry uram – mondta Dobby szomorúan. – Olyan nehéz szembesülni a nagy alvással. Micsoda terhet hordoz a vállán azzal, hogy szembe kell szállnia Ővele-Aki-Egyedül-Fog-Maradni.

Perselus meglepődött a manó szavaitól, és döbbsen nézett rá.

- Mi? – suttogta. Soha nem hallotta, hogy egy manó ilyesmit mondott volna. – Úgy érted, Ővele-Akit-Nem-Nevezünk-Nevén?

Dobby nagy, nedves szemekkel nézett rá, és hegyezni kezdte fülét.

- A manók másik nevet tudnak – mondta. – A manók tudják, hogy Piton professzornak nem szabad elhagynia Harry Pottert. Dobby sem hagyja el Harry Pottert. A világ összes ruhájáért sem – egy pillantás múlva a manó eltűnt.

Perselus zavarodottan fonta szorosabbra a fekete hajú fiú körül a karjait, és hirtelen azt kívánta, bárcsak kizárhatná a világot, és mindenkit sakkban tarthatna. Már az elején tudta, hogy milyen sötét erők sorakoztak fel Harry ellen, de soha nem látta még ennyire élesen, mint most. Hogy lenne képes megvédeni, mikor még az álmaitól sem tudja őt megszabadítani? Milyen erőre lenne szüksége, hogy kiállhasson ez ellen?

Hallotta, hogy a lakosztályának ajtaja egy pillanattal később kinyílik, és elfordította a fejét, hogy bólintson a belépő igazgatónak. Albus összeráncolta szemöldökét, miközben közeledett feléjük, és lesüllyedt a kanapé melletti fotelba.

- Még egy álom? – kérdezte lágyan.

Perselus bólintott, és kinyúlt, hogy felemelje a forró csokoládés bögrét a tálcáról. Harry ajkához tartotta, és arra ösztönözte a fiút, hogy igyon. Úgy tűnt, a csokoládé illata végre felébreszti Harryt, aki lassan ivott, végre elengedve a férfi talárját, hogy maga fogja meg a bögrét. Az élet haloványan kezdett visszatérni a szemeibe, és Piton megkönnyebbülten sóhajtott fel a látványra.

- Harry? – szólította meg Albus gyengéden.

A griffendéles meglepettnek tűnt, mikor meglátta az igazgatót, és bizonytalanul pislogott a környezetére. Röviden becsukta a szemét, megremegett valami emlék hatására, majd még egy nagyot kortyolt a forró csokoládéból.

- Volt még egy álmom – mondta remegő hanggal. – Mint a múltkor, a holtak városával, és a pókhálóval, meg a hollókkal.

Perselus szíve összeszorult, mikor meghallotta, hogy a hollók visszatértek az álmába. Most biztosabb volt benne, mint valaha, hogy ennek valami köze van Ódin Szeméhez. Albus összeráncolt homlokából látta, hogy őt is zavarja.

- Meg tudod mondani, melyik város volt, Harry? – kérdezte Albus.

Harry megrázta a fejét.

- Lehet, hogy London volt. Nem tudom. Nem ismertem fel. Égett, és mindenki halott volt benne.

- Láttad a testeket? – kérdezte Albus, és Harry válaszul bólintott. – Mi ölte meg őket?

Harry összeráncolta erre a szemöldökét, és elgondolkodva nézett a csokoládés bögréből felszálló párára.

- Nem tudom – vallotta be. – Nem hagyott nyomot a testükön. Csak halottak voltak.

- És a pókháló?

- Csillogó fénysugarak a földön, amelyek úgy terültek el, mint egy óriási háló – írta le, és megrázta a fejét, mintha zavarba hozták volna.

- Lehetnek Ley-vonalak – mondta az igazgató, és Perselusra nézett, aki egyetértően bólintott.

- Ley-vonalak? – kérdezte Harry.

- Erővonalak a földben, amelyen keresztül az energia áramlik – magyarázta Perselus.

Harry bólintott, mintha ez meglehetősen helytállóan hangzott volna.

- Lehet – értett egyet. – De nem úgy tűnik, mintha lenne valami jelentőségük az álomban. Nem tesznek semmit, csak ott vannak. Ezúttal voltak ott lények is. Szörnyek, árnyak.

- Dementorok? – kérdezte Dumbledore.

- Nem – rázta meg Harry a fejét. – Valami más. Valami rosszabb. Azt mondták, a főnix nem fog többé feltámadni a hamvaiból. Úgy éreztem, hogy soha többé nem kel fel a nap.

- És a hollók, Harry? – sürgette az idős varázsló. – Beszéltek hozzád? Emlékszel arra, amit mondtak?

A fiú felnézett rájuk, arca nyílt volt és szomorú.

- Ezek nem szavak – magyarázta. – Titkok. De nem emlékszem rájuk. Azt hiszem, álomban megértettem, mit mondanak, de most már nem emlékszem rájuk – felsóhajtott, és megérintette a homlokát, az ujját a sebhelyének nyomta. – Fáj a fejem.

Albus Perselusra nézett, aki megértően bólintott, elvette Harry kezéből a bögrét, és talpra segítette a fiút.

- Gyerünk az ágyba, Harry – sürgette. – Reggelre jobban leszel.

Harry nem ellenkezett, miközben házastársa a hálósobájukba vezette. A pálcáját használta, hogy a ruháit átváltoztassa pizsamává. Miközben Harry bemászott az ágyba, Perselus az éjjeliszekrénybe nyúlt, ahonnan elővett egy fiola Álomtalan Álom Elixírt. A fiatalember ajkához emelte, és ott tartotta, míg megitta. Aztán leült, és várt, hogy a bájital hatni kezdjen, figyelve, ahogy elálmosodik a hatásától.

- Perselus – mormolta a fiú, miközben szemhéjai elnehezültek, és akarata ellenére becsukódtak.

- Igen, Harry?

- Olyan, mint a zene – mondta Harry, már félig álomba merülve.

Zene? Perselus felhúzta szemöldökét.

- Micsoda, Harry? – kérdezte. – Mi olyan, mint a zene?

Halvány mosoly ült ki a fiú ajkára.

- A szívverésed – suttogta, aztán beleveszett a bájital által nyújtott nyugalomba.

